

NOVÝ ŽIVOT

MĚSÍČNÍK CYRILOMETODĚJSKÉ LIGY

Roč. IV. (II.)

ZÁŘÍ—LISTOPAD 1953.

Číslo 9 11.

PEVNÍ A MLČELIVÉ SVĚDECTVÍ KATOLICKÉHO KNĚŽSTVÍ

UŽ TŘETÍ KARDINÁL, POLSKÝ PRIMAS ARCIBISKUP ST. WYSZYNSKI BYL KOMUNISTY ODVLEO NJ\ UVĚZNĚN.

ZÁROVEŇ S TŘEMI KARDINÁLY VZPOMÍNÁME VŠECH OSTATNÍCH ARCIBISKUPŮ — MSGRA BERANA — A BISKUPŮ, INTERNOVANÝCH, ODVLEČENÝCH NEZNÁMO KAM, ZAVRAŽDĚNÝCH NEB NAVŽDY POHŘBENÝCH V KOMUNISTICKÝCH VĚZENÍCH. DÁLE VELKÝCH ZÁSTUPŮ KNĚŽSTVA, ŘEHOVNÍKŮ A VĚŘÍCÍCH, KTEŘÍ ZÁROVEŇ SE SVÝMI DUCHOVNÍMI VŮDCI PROCHÁZEJÍ MLČENLIVOU KŘÍŽOVOU CESTOU NĚMÉHO MUČEDNICTVÍ, JEŽ SE NEDÁ UKRYTI OČÍM SVĚTA. KOMUNISTÉ SE VYHÝBAJÍ KRVAVÉMU MUČEDNICTVÍ; NECHTĚJÍ, ABY KREV MUČEDNÍKŮ BYLA SEMENEM VÍRY. BOJÍCE SE VŠAK MUČEDNÍKŮ STVOŘILI NOVÉ FORMY HEROICKÉHO SVĚDECTVÍ, NEZNÁMÉHO PRONÁSLEDOVATELŮM STAROVĚKU NEB JINÝCH ČASŮ. DŘÍVE NEZLÍ TĚLO ZABÍJEJÍ VŮLI SVÝCH OBĚTÍ, JEŽ JSOU NUCENY ZAPŘÍTI SVOU MINULOST A SVÉ POVOLÁNÍ SLOVY DIKTOVANÝMI A ULOŽENÝMI, SLOVY, KTERÉ JASNĚ PROZRAZUJÍ MENTALITU A STYL MARXISTŮ.

DNES JE MOŽNO ZDŮRAZNITI JEDNO: NIKDY V DĚJINÁCH NEBYLA MRAVNÍ VÝŠE KATOLICKÉHO KLÉRU TAK EVIDENTNÍ, I KDYŽ ANNÁLY MLUVÍ NEZŘÍDKA O VELKÝCH ČINECH; NIKDY NEBYLO VĚTŠÍHO SVĚDECTVÍ PRO BOHA A LIDSKOU OSOBU, VYKOUPENOU KRVÍ KRISTOVOU. A TOTO JE PŘÍSPĚPĚK, JEŽ CÍRKEV SVÝM KLÉREM, — PŘEVÁŽNĚ SLOVANSKÝM — PŘINÁŠÍ PRAVDĚ A JE PŘÍKLADEM I YÝ ZVOU K 400 MILIONŮM VĚŘÍCÍCH.

PROSÍCÍ VÍRA KATOLÍKŮ CELÉHO SVĚTA A ZVLÁŠTĚ SLOVANSKÝCH KATOLÍKŮ V SVĚTĚ, HRDÝCH NA SVÉ MUČEDNÍKY, PŘIPOJUJE SE K MODLITĚ, JEŽ VYCHÁZÍ Z CÍRKVE UMLČENÉ.

PRACUJI O LEPŠÍ PRISTI NASI VLASTI

(Z projevu njdp. opata Ondráka na sjezdu českých katolíků v Chicagu, 6. září t.r.)

V tomto roce svatoprokopské úcty nebo v příštím roce, kdy oslavíme 750 let svatořečení sv. Prokopa, chceme položit s Boží pomocí základy k chrámu sv. Prokopa v Lisle. Chceme, aby to byl další důstojný a velký český chrám v Americe.

Před tento náš příští opatský chrám hodláme do doby, než bude Československo osvobozeno, vztyčit věrnou kopii strženého Mariánského sloupu v Praze. 3. listopadu tohoto roku bude tomu 35 let, co komunisté a socialisté strhli pomník Matky Páně v Praze na Staroměstském náměstí. My američtí Čechové, katolíci a s námi katoličtí exulanti postavíme tento sloup na důkaz návratu českého národa k Mariánské úctě a k Bohu.

Stržení sloupu Matky Boží Vítězné poštváným komunistickým a socialistickým davem bylo tehdy znamením k útoku na víru našich otců. Onen útok však také znamenal ničení křesťanského ducha národa a není pochyby o tom, že národ je dnes trestán za tuto bezbožnost a nevinnou krví i oběhni se musí vykupovat národní svoboda. Na důkaz návratu českého národa k Bohu a k Marii vztyčíme tady v Americe Mariánský sloup, který — dá Bůh — dopravíme do svobodné Prahy.

I na dnešním Dnu českých katolíků vzpomínáte smutného údělu lidu v tom drahém Československu, ve staré vlasti našich předků. Každá smutná zpráva se nás dotýká, chvěje naším srdcem, ale současné každé hrdinství našeho lidu za mořem, jeho odhodlání pro Krista i život položit, nás naplňuje radostí, neboť vždy si vzpomínáme na slavná slova z posledního pastýřského listu hrdinného arcibiskupa Beranu:

„Trpěti pro Krista je největší slávou“. Modlíme se za ten náš trpící lid a pracujeme pro jeho osvobození skutečné, nikoliv domnělé, osvobození ve smyslu návratu Krista do domovů a života lidu a ve smyslu návratu křesťanského řádu do veřejného života. Činitelé naší vlády a naši kongresníci mi slíbili, že vyvinou velké úsilí, aby Československo bylo zas opravdu svobodné, svobodné v tom pojetí, jako my tu v Americe chápeme svobodu.

Dne 29. září tohoto roku bude tomu 30 let, co zemřel apoštol unionistického hnutí, metropolita moravský, arcibiskup Antonín Cyril Stojan, arcipastýř svaté paměti. Je vám možná známo, že nyní jeho nástupce na stolci svatého Metoděje, arcibiskup Matocha, zahájil předběžné řízení pro jeho blahořečení. Jenže arcibiskup Matocha jako ostatní stateční biskupové v Československu je dnes internován, věrní kněží sužováni a proces tímto způsobem zastaven. Modleme se o to více proto k Bohu, aby nám dopřál na přímluvu Stojanovu zjevného a pravého zázraku, aby tento velký apoštol unionismu a náboženského probuzení cyrilometodějského byl povýšen na oltář. Já sám chci psát do Říma a prosit, aby proces v Římě pokračoval, neboť náš národ v dnešní přetěžké době nepotřebuje ničeho tolik jako světců a jejich přímluvy.

Drazí přátelé! Opat českoamerických benediktinů a jeho spolubratři a české katolické organizace jsou zaujati velkými myšlenkami k oslavě Boha, matky Církve a drahého národa. Potřebují však vaši pomoci a váží si jí. Neváhejte, prosím, i nadále všechny tyto naše snahy podporovat, neboť nesledují nic jiného, než rozšíření Království Božího na zemi a štěstí našeho lidu.

Dr. A. H., Mnichov

MYTHUS A MYSTÉRIUM

Oba tyto pojmy vyjadřují cosi iracionálního, mimorozumového a proto bývají často navzájem zaměňovány. Je však mezi nimi podstatný rozdíl. Mythus (báje) je výrazem představ iracionálních, tedy představ, které zůstávají pod úrovní rozvinutého rozumového myšlení. Mystérium (tajemství víry) vyjadřuje v křesťanské mluvě něco supraracionálního, nadrozumového, tedy skutečnost, která svou vznešeností přesahuje normální lidské poznání. Mythus, pokud zůstává pravým mythem a není chápán jako básnický obraz, je přijímán slepou vírou, spíše „pověrou“, a nemůže být ani nepřímo rozumově odůvodněn. Mystérium je skutečnost, kterou také nemůžeme přímo dokázat, ale kterou věříme, když jsme se rozumově přesvědčili, že Bůh opravdu promluvil, a za kterou nám ručí autorita věčné Pravdy, která se nemýlí a která neklame, autorita, které je tedy rozumné věřit, i když nám sděluje věci přesahující náš rozum.

Pojmové rozlišení mezi mythem a mystériem je v katolické teologii naprosto běžné. Poněkud jinak tomu bylo a je v praxi věřícího lidu. Zde snadno dochází k vzájemnému matení obou oblastí. Důsledek této praxe se pak neblaze projevuje, když lidé, kteří neznají teologii, natolik dozrají, že nejsou schopni věřit mythům, a protože nerozlišují mezi mythem a mystériem, opouštějí obojí: zároveň s mythickými představami ztrácejí víru.

Tyto otázky se táhnou takřka celými dějinami lidstva. Po dlouhá tisíciletí nebyly národy země

schopny vidět vyšší skutečnosti jinak než mythicky. I autentické slovo Božího zjevení, které nám postupně odhalovalo opravdová mystéria, se původně obracelo na lidi, kteří nemysleli racionálně, nýbrž mythologicky. Nebylo ani jinak možno, došlo k jakémusi spojení mythu a mystéria. Nejen ve Starém Zákoně, do jisté míry i v Novém musíme ještě rozlišovat mezi pojmy, které vyslovují mystérium, a představami, nutně navazujícími na mythickou povahu tehdejší lidové kultury. Na několika místech Nového Zákonu pozorujeme ovšem rozlišování výslovné, na příklad tam, kde Ježíš staví nesmírně vážné mystérium padlých andělů proti groteskní mythické představě o démonech, k jaké se přiznávají farizeové, když říkají: „Tehle vyhání zlé duchy jen s pomocí Beelzebuba, knížete zlých duchů.“ (Mat. 12,24). Ale obrazy, kterých Ježíš při této polemice užívá, jsou opět vzaty z tehdy běžné lidové mluvy. Nebylo to ani jinak možné. Ke každému je třeba mluvit jeho vlastní řečí. A Bůh nám nezjevil vědu nebo filosofii, nýbrž právě jen mystérium. Filosofické myšlení tím bylo nepřímo podníceno, ale zůstává i nadále úkolem naší lidské duševní práce, kterou nám Bůh nemíní odpustit a darovat. Teprve v jeho světle se nám pak mythické prvky stávají tím, čím mají být a čím je Prozřetelmost mít chtěla: poesii, uměleckým výrazem duchové skutečnosti.

Křesťanští myslitelé, filosofové a theologové dovedli tyto věci aspoň v zásadě rozlišovat již ve starověku a ve středověku. U svatého Tomáše

Akvinského pozorujeme ve 13. století jasnou a domyšlenou rozumovost v celé oblasti přirozené a stejné jasný a domyšlený pojem mystéria v oblasti nadpřirozené. Jen na okraji otázek, kterými se zabýval, zvláště tam, kde mu ještě chyběla přesná přírodní věda, najdeme zbytky mytických představ. Nebylo však každému dáno, aby se povzněl k takové zralosti ducha. Nejedním knězem a téměř všichni lidé bezděčně spojovali mystéria s mytickými prvky až do konce středověku. A nezapomeňme, že středověk je sice dávno ukončen jako historické období, ale dodnes v některých oblastech doznívá jako kulturní ohrub.

Novověk se vyznačuje především skutečností, že rozumové poznání odstraňuje myty. Přírodní vědy vysvětlily zjevy, které se dříve zdály tajemné, a technika se namnoze naučila ovládat přírodu tam, kde se dříve člověk utíkal k magii. Tím padly opravdové myty a zůstala jim jen funkce estetická. Tento vývoj byl naprosto nutný a zdravý. Je to jakési kolektivní dospívání lidstva. Boží obraz v člověku tím dosahuje nové dokonalosti.

Náboženská tragédie novověku však spočívá v tom, že se včas nepodařilo natolik popularisovat křesťanskou teologii, aby lidé dovedli dobře rozlišovat mezi mythem a mystériem již ve chvíli, kdy se počaly hroutit mytické představy. Protože se toto rozlišení nestalo obecným kulturním majetkem evropského lidstva, zavrhl tak mnozí zároveň s mythem i mystérium a ve chvíli, kdy se zřekli pověr, ztratili také víru. Rozvinula se mohutná propaganda proti mytickým představám, která bezděčně nebo záměrně toto zmatení pojmů podporovala a leckde dodnes podporuje.

Když Lev XIII. volal po spravedlnosti a pravdě v řešení dělnické otázky, chtěl, aby lidé, a především dělníci, stáli oběma nohama na zemi. Ano, i jako křesťané, musíme se tu dole starat o správný řád. Ale člověk, stvořený a spasený Bohem, nemůže mít obě nohy na zemi, aniž by při tom měl pohled upřený k Bohu, pravému cíli a smyslu lidského života, ke spojení s Bohem v nebi, kde se teprve, a jedině tam, dokonale uskuteční každý řád a každá spravedlnost. — A proto lidé, kteří ve svých myšlenkách a činech se věnují jen zemi, anebo výslovně popírají existenci nebeské vlasti — nemají ani na tomto světě pevnou základnu, třeba se na venek zdá, že ji mají, anebo dokonce jsou hrdí na svůj zdánlivý realismus.

Nesměřuje-li správný lidský řád vzhůru, nemůže být dokonalý zde na zemi, není ani schopný zdokonalení. A to je jedna z podstatných myšlenek encykliky *Rerum Novarum*. Jestliže se mysl nepozvedne k nazírání na druhý, věčný život, není možno správně chápat a hodnotit ani pozemské věci. Bez toho se nutně rozplyne správné poznání mravního dobra, a celý vesmír se stane nevysvětlitelným tajemstvím...

Klamou se katolíci, kteří ve snažení o nový sociální řád tvrdí: Na prvním místě sociální reformy, a po tom teprve budeme myslet na náboženský a mravní život, jednotlivců i společnosti. Není možno oddělovat jednu věc od druhé, poněvadž se ani nedá oddělit jeden svět od druhého, ani člověk se nemůže rozpůlit, poněvadž tvoří jeden jediný živý celek. Velký obhájce křesťanských dělníků — Lev XIII. — jim jasně ukázal cestu, a to cestu nefalšovaného křesťanství". (Papež Pius XII. k desetitisícům dělníků.)

Takto se skutečný pokrok stal spojencem úpadku v jiné, a to důležitější oblasti.

Potlačením živé víry v mystérium mezi evropskými masami vznikla v naší kultuře osudná prázdnota, kterou každý nějak pociťuje. Tu pak přichází pokušení k postupu naprosto zvrácenému. Místo abychom trvali na odmítání mythu, ale zároveň se snažili býtí vnímavější pro skutečné mystérium, nastává ve 20. století naopak záměrná výroba nových mytů, které mají být dosazeny na místo mystéria. Hitler a Rosenberg mluvili zcela otevřeně o „mythu XX. století". Komunisté tak upřímní nejsou, ale jejich praxe je snad ještě důslednější. A nejedním směrem dnešní západní společnosti je ve větší nebo menší míře napodobuje. Nedáme-li si pozor, může se i Svoboda, Rozum nebo Demokracie stát mythem.

Že lidé spolu s mythem zavrhlí mystérium, to je tragický omyl, ale lze to pochopit. Že však někdo zvrhne mystérium a na jeho místo vědomě dosazuje nové myty, to je zjev aspoň objektivně perversní. Křesťanským ideálem naší doby musí být člověk, který se osvobodil ode všech starých i nových mytů, který dozrál k opravdové inteligenci, ale který poznal i hranice přirozeného poznání a zcela vědomě a svobodně se otvírá mystériu — tajemství božímu.

Exulant, který opustil své tradiční prostředí a dostal se do zemi, jejichž mytický zbarvený tradice jsou mu naprosto cizí a v nichž má kontakt především s jejich moderní technikou, namnoze tím ostřeji prožije krizi, o které jsme tu spolu uvažovali. Je třeba, aby se začal soustavně nábožensky vzdělávat, ano, aby studoval teologii, jak jen ve svých poměrech může. Jen takto se z exilových krisí zrodí zralí, emancipovaní křesťané, po kterých volá hlas doby.

MARIÁNSKÝ ROK PRO CELY SVĚT VYHLÁŠEN SV. OTCEM

Na paměť stoletého výročí prohlášení dogmatu o Neposkvrněném Početí bl. Panny Marie ohlásil papež Pius XII. světový Mariánský rok, počínaje 8.XII t.r. Učinil tak encyklikou ze dne 8. září, jež začíná slovy: Fulgens corona — Skvoucí koruna. Má to být rok modliteb, poutí a pokání ke cti nejsv. Panny Marie.

Proseb, jež máme doporučet Bohu-Slitovníku prostřednictvím nejmocnější Ochránkyně naší je celá litanie, zejména aby skončil útlak Církve v různých dílech světa. Z této části encykliky citujeme:

„Prosme vroucně Matku Boží o chléb pro hladovějící, o návrat do vlasti, pro ty kteří jsou vyhoštěni v exilu, o hostinnou střechu pro bezdomovce, o žádoucí svobodu pro ty, kteří byli nespravedlivě vrženi do žaláře neb do koncentračních táborů...“

Abychom vytrvali v dávné víře s neochvějnou věrností a odvahou, vezměme si v této době zkoušek jako heslo křesťanské statečnosti slova sv. Bernarda: Budeme stát a bojovat až do smrti, bude-li třeba, za Církev naši Matku, zákonitými prostředky, ne mečem a štítem, nýbrž modlitbou a pohledem vzhůru.“

VÝZNAM NEDÁVNÉHO DOGMATU—NANEBEVZETÍ PANNY MARIE

Za dogma se nevyhlašují nepopírané základní věty, nýbrž jedině ty, jichž definici v danou chvíli si vynutilo nějaké jejich popření — nějaké bludné učení. Nuže který obsah tohoto dogmatu je dnešním světem popřen?

Bohorodička je i pro katolíky pouhý člověk, ač ovšem obraz Boží Moudrosti a dokonalosti stvoření a proto v liturgických textech pod názvem Moudrosti oslavena. Její oslava je tedy oslavou samotné lidské přirozenosti. A zde jsme u jádra věci. Jak smýšlí o lidské přirozenosti naše doba?

Zajisté jinak, nežli smýšlelo pokrokové XIX. století. Tehdy hlaholil vítězoslavný jásot Nerudových Kosmických písní... „Před žádnou, žádnou záhadou své šije neskloníme... my bijem na mříž, ducha lvi, a my ji rozloíme!“ Původci těchto optimistických výkřiků nemálo zazlivali křesťanům jejich negativní postoj, a své rozhořčení odívali do literárně působivých hesel. A opravdu — jak se na člověka dívá náboženství?

Zadívav se do nesmírnosti hvězdného nebe, do všemohoucnosti svého Boha, žalmista se ho ptá se zkroutěným údivem: „Co je člověk, žes pamětliv jeho..?“ To nemá na mysli jen tělesnou nepatrnost člověka nebo jeho každodenní slabosti a útrapy. Nikoli, avšak shlížeje do propasti lidské přirozenosti, nahlížeje do rozežhavených pecí v Babylóně a v Osvětimí, nechápavě si klade tu otázku: „...a co je to syn člověka, že přihlížíš k němu?“ Ale potom obrací svůj pohled od vrahů k zavražděným, kteří ani postupnými lidskými pekly nebyli odvráceni, vidí Dohalského a Stanovského, Berana a Trochtu; a už se ze zoufalého zadumání vzpřímí, už vidí člověka jinak: „zařadil jsi jej sotva níže než anděly, slávou a ctí jsi ho korunoval...“ Jako prve po-

krokový inteligent XIX. věku, opojený vynálezy a politickými úspěchy svých revolucí, nechápal svatopisce, tak teď zase tu stojí nechápavě surrealistický nebo essentialistický inteligent dneška, když vidí člověka jenom zlomeného bolestí, znetvořeného strachem, bezmocného před vlastními vynálezy; a teď je to žalmista, který klidně svému Bohu člověka vychvaluje: „Dal jsi mu moc nad díly rukou Tvých, všecko jsi podřídil pod nohy jeho“ — jakoby nevěděl ani o lidmi zaviněném hnutí ornice, ani o atomových pumách, jakoby nevěděl o sensacích psychoanalytické vědy, která u dětí v kolébce zjišťuje homosexuální pohlavní pudy, oidipovské a kastrační komplexity, touhu po krutosti a zániku, tak si klidně zpívá: „Z úst nemluviť a kojenců připravil jsi chválu kvůli nepřítelům svým.“

Patrně stává veliký rozdíl v názoru na lidskou přirozenost mezi dvacátým stoletím a katolickou Církví. Jaký je moderní názor? Vidí v člověku jen „lidský materiál“, který lze „psychotechnikou“, chemickými metodami moderní policie a propagandistickými metodami moderního školství změnit v cokoliv. Ale Církev věří i v nevinnost oněch dětí a kojenců, i v konečnou slávu svých krvesvědků, i v nepřekonatelnost Boží lásky a milosti, která umí lidskou přirozenost vyvýšit nejen nad její dnešní padlý stav, nejen na úroveň prvotní rajske slávy, nýbrž i nekonečně výše. A tot' obsah onoto dogmatu o Nanebevzetí! Nejen že pouhý člověk — Nejčistší Panna, zbavena pro vykupitelské zásluhy svého Božského Syna všeho dědičného hříchu, byla tím také vyaněna z pout smrti a proto s duší i tělem přenesena a vzata do rajske nesmrtné slávy; nekonečným jasem vtěleného Bohočlověka byla ozářena a vyvýšena neúměrně nad to, co lidské

přirozenosti samé náleží: „Čestnější nad cherubíny a nesrovnatelně slavnější nad serafíny“ ji nazývá liturgický zpěv. To je tedy prozřetelnostní místo oné Druhé Evy, druhé pramátí lidského pokolení, co v úradku své nevystihlé Přemoudrosti chtěl Bůh, když řekl: „Učiňme člověka k obrazu a podobenství svému“.

Církev věru není hluchá ke hvězdářským objevům, které do nepochopitelnosti zvětšují prostory hvězdných drah, zmenšují poměrnou velikost zeměkoule. Ty však nic podstatného jí neoznámují. Již před tisíciletími člověk vzhlížel k nim v bezmocném obdivu: „Vidím-li nebesa Tvá, dílo prstů Tvojích: měsíc a hvězdy, jež Ty jsi utvořil“. Nemohu však ani tehdy ani dnes přijmout ty nároky bezbožného humanismu, jež chtěly člověka učinit mírou a pánem všech věcí. A přece vůči moderním hlasatelům potratu (pro něž člověk je odpaděk), vůči moderním chvalotřebníkům podlosti, jimž denunciant je nejvyšším typem lidství a Pavlík Morozov novým ty-

pem Svatého dětství, proti monopolistům státní výchovy (pro něž rodiče jsou chovnými exempláři státního dvounohého bravu), a proti všem těm romanopiscům, kteří dneska ztratili i tu marcipánovou krásku, hrdinku románů předešlého věku, proti všem těmto „pomlouvačům“ lidské přirozenosti Církev se nezmatena dovolává jejího Tvůrce: „Bože, jenž jsi lidskou podstatu obdivuhodně založil, a obdivuhodněji obnovil“... Jak obnovil? K jaké výšosti přetvořil? V dogmatu o Nanebevzetí máme odpověď na tu odvěkou otázku, kterou náš věk si klade tak sklesle. Člověk, to je přečistě panenské tělo, obsluhujícími anděly vnesené na trůn Královny nebes; spojené s duší, kterou pronikl meč bolesti, když svolila se účastnit Vykoupení; a Syn člověka, Bůh a člověk, to je její Syn, vzkříšený a oslavený Vykupitel, obnovitel lidské přirozenosti — nový Adam, Slovo Boží, skrze něhož Bůh stvořil i věky, skrze něhož všechny věci stvořeny jsou; který Tě, Panno, na nebi korunovati ráčil... Jindřich Středa Austria

Jaroslav Divíška.

MLČENLIVĚ MESTO (Ke dni věrných Dušiček)

Tam na prahu světla
zahrada plamenů bdí
opuštěná žhářem
a láska nevykvetlá
v slzách je ujařmena,
očistném sálání
mešních svéc nad oltářem.

Dozrává opožděná žeň
a stodoly se plní silou proměnění
tak nenasytne ve věčném jaře.
A bude úhor pokosen
láskou, jež rovně nemá.
Od ranního kuropění
slyšet je krok hospodáře.

Jsme vaši bratři
zahleděni v zemi,
když vaši jistotu jítí hlad po poznání.
Vám věčnost patří
ozářená,
my syceni jsme nadějemi
a oba podpírání nebem ve svatých obcování.

Už v dálce jiskří vánoce.
Dny v křištály se zvrátí,
ty které zůstávají s námi
a láskou bude nebe klenout se —
mír uchvátí vás vrchovatý.
Pak andělé a svatí a Panna Přeblažená
pokleknu s vámi nad hvězdami.

Z DĚJIN KATOLICKÉ CÍRKVE V ANGLII

(Pro Nový Život napsal gen. představený misijního domu — „Mission House“ — pro obrácení anglikánů)

Dějiny kat. Církev v Anglii jsou od pěti staletí jedním pásmem pronásledování a boje za svobodu. Mohou tedy být nám uprchlíkům dvojnásob vítané. Red.

Mluví-li Angličané o kat. víře, užívají někdy výrazu „stará víra“. A opravdu je to stará víra anglické země, tak stará, že nikdo přesně ani neví, kdo ji sem prvně přinesl. Nebylo ještě Anglie, byla jen provincie římského impéria, zvaná Britanie, a byli tu již kat. biskupové, byla tu kat. Církev. Bylo to v těch dobách, kdy byl umučen sv. Albán. jehož jméno je zvěčněno v městě St. Albans, nedaleko Londýna.

Když římské legie po zhroucení impéria odešly, a do země vtáhli od severního moře anglosaští pohané, britští

křesťané se uchýlili do hor ve Walesu, a do západní části ostrova, a znovu počalo obrácení Anglie na víru křesťanskou, tehdy hlavně zásluhou sv. Patrika, jenž r. 432 začal své misijní dílo pokřesťaněním Irska, odkud se pak misionáři rozešli do Skotska a Sev. Anglie. Mezi nimi vyniká sv. Kolumbán, jenž se svými misionáři přinesl víru křesťanskou i do Francie. Jako apoštol Anglie je zvláště uctíván sv. Augustin, kterého sem vyslal papež Řehoř Veliký r. 597. Od té doby téměř po tisíciletí byla Anglie zemí katolickou, déle katolickou než je zemí protestantskou. Anglosaští králové vyznačovali se poddaností Římu, a ne jeden z nich se vzdal trůnu, aby strávil své stáří ve stínu sv. Petra. I velký misionář Německa sv. Bo-

nifác tam přišel z Anglie. Z té doby pochází mnoho dnešních kostelů i katedrál, jež byly vybudovány pro obět mše sv. a výuku v kat. víře.

Tak tomu bylo až do doby t. zv. reformace krále Jindřicha VIII. Lidé tu dobu označují slovem změna náboženství; a zcela správně. Je to známá historie. Papež nedovolil Jindřichovi zapudit legitimní manželku a znovu se oženit, načež tento se prohlásil za hlavu Církve v Anglii. Zajisté mnohé věci tehdy potřebovali reformy; v Anglii byly však poměry celkem lepší než v mnohých jiných zemích. Jindřich ovšem neměl na mysli ani tak reformu, jako své tužby manželské a lup církevního zboží.

Biskupové mu měli složit přísahu jako hlavě Církve v Anglii. Bylo to r. 1534. Nešlo to však hladce. Byly to dlouhé debaty, a když došlo k hlasování, nastalo ticho. Přísahu složili všichni až na biskupa z Rochesteru, Jana Fishera, který odmítl a byl popraven. I králův kancléř Tomáš Morus, tehdy jeden z nejbožnějších a nejučenějších mužů v Evropě, odmítl a byl rovněž popraven. I mniši-kartuziáni v Londýně odmítl, Těm Jindřich přiřkl jiný druh smrti — vyhladověním. I jinde došlo ke vzpourám. 40 mužů v Lincolnshire povstalo, ba celý Sever.

Jindřich si přál katolickou víru bez papeže. Mši sv. podržel i kat. učení, a toho, kdo by se odvážil popírat skutečnou přítomnost v Nejsv. Svátosti, trestal smrtí. Protestantismus byl lidu uložen teprve po jeho smrti, když r. 1574 nastoupil na trůn mladý Edward VI. Vedo-ucí osobou byl Cranmer, arcibiskup z Canterbury, jenž byl po dlouhá léta ve spojení s kontinentálními protestanty. Tehdy byla zakázána mše svatá. Misály byly zaměněny za „prayer-books“ v řeči anglické, v nichž každá zmínka o „Oběti“ byla vynechána; jen přijímání bylo ponecháno. Faráři z Oxfordshire je zamítli; lord Grey však je dal německými námezdními žoldněři pověsiti na věžích vlastních kostelů. Obyvatelé v Cornwall a Devon se dožadovali mše sv. a úcty Nejsv. Svátosti. I tato vzpoura však byla potlačena.

Po smrti mladého krále nastoupila královna Marie, dcera Jindřicha a jeho kat. královny Kateřiny Aragonské. Zas po 5 let byla v Anglii obnovena kat. víra; jmění církevní ovšem zůstalo uchvatitelům. Marie však byla dítkem své doby a sáhla k pronásledování. Zvláště sektáři, anabaptisté, byli vypleněni. To se jí nikdy nezapomnělo, ani to, že se vdala za krále ze Španělska, jež bylo tehdy nepřitelem Anglie. Zemřela však již r. 1558. Po ní nastoupila Alžběta, dcera Jindřicha a Anny Boleynové. Poněvadž byla srdcem protestantka, žádný biskup ji nechtěl korunovati. Konečně se přece jeden našel, když královna slavně slíbila, že zachová kat. víru. Přísahu však ihned po korunovací zrušila a nazvala se, ne ovšem hlavou, leč jen „Supreme Governor“, což bylo vlastně totéž. Tehdy 15 ze 16ti biskupů přísahu odmítlo a bylo uvězněno. Poslední biskup Kitchen Llandaff, jenž Alžbětu korunoval, odepřel vysvětit jiného biskupa, a tak arcibiskup Mathew z Canterbury byl konsekrován protestanským obřadem. Tím poslušnost apoštolská byla přerušena, a církev, nastolená Alžbětou, byla úplně novou věcí. Náboženství bylo změněno; mše sv. byla zvána „bajkou a rouháním“, ze svátostí byly ponechány jen dvě; modlitby k svatým za zemřelé byly zakázány pod

trestem smrti. Alžběta však nesáhla okamžitě k tomuto trestu, spokojila se s nucenou účastí lidu na protestantských bohoslužbách. Odmítnutí bylo trestáno vězením, třeba doživotním. Leckde věřící byli tajně na mši sv., a pak teprve šli do protestantského kostela. Alžběta však byla trpělivá. Neustálá účast na protestantských bohoslužbách byla hlavní příčinou, že Anglie ztratila víru, a zapomněla na mši sv.

Když výchova kněží v Anglii byla znemožněna, kardinál William Allen zřídil semináře v cizině, ve Francii, Flandrech, také ve Španělsku, Portugalsku a Římě. Anglická vláda však vyhlásila trest smrti na všechny kněze, vychované v cizině a rovněž i laiky, kteří jim pomáhali. Nastala doba mučedníků, jichž úcta je dosud horoucí a živá. Sta a sta laiků, mužů i žen, bylo pro víru umučeno a rozčtvrceno. Neustále však mnoho Angličanů by rádo bývalo dalo přednost kat. víře. V XV. století všechny královny anglických králů byly katoličky, konečně i anglický král Jakub II., jenž se vrátil z vyhnanství po Cromvellově republice a nastoupil na trůn r. 1685, byl katolík. Byl však vyhnán ze země, a Vilém Oranžský, ač měl za manželku jeho dceru Marii, nastolil přísně protikatolický režim. Katolíci v Anglii byli postaveni mimo zákon, nemohli dosáhnout žádného úřadu, a byli prakticky vyloučeni ze života své země. Sem tam vznešené kat. rodiny s dělným svým lidem zachovaly kat. víru, těžké dávky je však drtily. Během XVIII. století nejvice katolíků ztratilo víru, takže na př. r. 1730 bylo v celém manchesterském kraji pouze 5 známých katolíků.

Vinný keř Kristův však nebyl mrtev. Časem převládli šlechetnější a tolerantnější duch. Soudcové přestali vynášet rozsudek nad muži jen proto, že byli kněžimi. Katolíci byli trpěni, pokud příliš neukazovali své náboženství. Velkou změnu přinesla francouzská revoluce. Anglie byla politicky mezi jejími odpůrci a proto kněží, kteří odepřeli přísahu na novou církev založenou revolucionáři, byli v Anglii vítáni. Dostávali dokonce od vlády skrovnou pensi; dokonce katolickou bibli pro ně vytiskla tiskárna oxfordské university. Dodnes jsou farnosti, jež byly založeny těmito francouzskými exulanty. Pak přišla velká emigrace z Irska, zvláště po velkém hladovém r. 1848.

Katolíci byli konečně svobodni. Nynější Církev v Anglii vyrostla z těchto tří zdrojů: ze staré menšiny anglických katolíků, z francouzských exulantů a irských imigrantů. K nim nutno přičíst značný počet konvertitů z protestantismu. (Nyní jich bývá okrouhle 11.000 ročně). Nebyla to však snadná cesta. V XIX st. katolíky byli vesměs ti nejchudší z chudých. Ohlížeje se někdy po práci, spatřili na bráně továrny nápis: „Katolíci se nepřijímají“. Kdysi jeden Irčan k tomu připsal: „Totéž je psáno na bráně pekelné“. Kdyby se byli bývali ochotni vzdát své víry, měli by snazší život, zůstali však věrni. Z těžce vydělané mzdy vybu- dovali za velkých obětí své vlastní školy a kostely. Proto za ně i dnes tak statečně bojují.

Katolíků jsou nyní dobře 3 milliony. Jejich počet stále vzrůstá. Po válce sem přišlo mnoho katolíků z Evropy i ze zemí komunistických, kde často pro víru trpěli. Ti mají mít na zřeteli, že to zvláště byla účast na protestantských bohoslužbách, jež zde připravila katolíky o víru.

G. P. Dwyer D. D., London

ZEMŘEL KATOLICKÝ SPISOVATEL HILLAIRE BELLOC

Koncem července tohoto roku zemřel význačný anglický spisovatel Hilaire Belloc. Plným právem byl nazván „championem a obhájcem víry“. Belloc byl ze staré gardy katolických spisovatelů spolu s Chestertonem, jenž činil právě Belloca zodpovědným za své obrácení, a dal mu skvělé vysvědčení, když pravil, že Belloc nejvíc bojoval za lidské hodnoty naší doby.

Zesnulý velikán, naturalizovaný Angličan francouzského původu, byl povoláním spisovatel a redaktor, dokonce i od roku 1906 po jedno období poslanec. Pro svou věrnost katolickým tradicím a snad i pro svou antipatii k parlamentarismu zanechal veřejné dráhy a působil literárně. Byl znám i jako význačný řečník. Od r. 1899 po 15 let vydal ročně nejednu, ale 4 až 5 knih, takže jich bylo nyní napočítáno 153. Belloc zahrhoval socialismus, byl přísným kritikem kapitalismu, arazil theorii distributismu, již chápal jako rozšíření vlastnictví na větší množství jednotlivců.

Největší dílo vykonal na poli historie a apologetiky. Zde jako kontroverzionalista vedl boj na dvě strany, proti světu, aby jím byl slyšen, a proti katolíkům samým, aby je povzbudil k pevnému postoji vůči okolnímu světu. Miloval Církev, a to nejen Pána Ježíše Krista, Pannu Marii, mši svatou, nýbrž Církev jako Božskou instituci, Mystické Tělo Kristovo. V ní viděl správný řád, a mimo ni jen dětinské pokusy a zoufalství. Devisou tohoto bojovníka bylo: „Vynaložit vše za pravdu, ať s námi kdo jde či nikoliv, ať se nám chce, či nikoliv, to je náš business“, tak volal. V oboru apologetiky je pozoruhodné kromě Cesty do Říma (Path to Rome), jeho dílo Evropa a víra (Europe and Faith), v níž r. 1920 shrnul své přednášky, jež konal v katolické Historické Společnosti. Tam dospěl k závěru, že evropská civilisace je spjata a závislá na křesťanské víře více, než kterákoli jiná civilisace.

Dne 5. srpna t.r. ve Westminsterské katedrále, zaplněné různými jeho obdivovateli a přáteli, měl kardinál Griffn pontifikální Requiem a jeho osobní přítel, konvertita a překladatel Bible, Msgr

Ronald Knox, proslovl při té příležitosti panegyrik, v němž takto charakterizoval nevšední postavu Hilaira Belloca: „Belloc bude vždy vzpomínáno jako velkého učitele anglické prózy, té mužné, jadrné anglické prózy, jeho jméno jakožto satirika bude vždy vyslovováno jedním dechem spolu se Swiftem a Moliérem, bude ho vždy vzpomínáno i jako historika, jehož předností bylo, že vystihl logický sled událostí, a nechával dějiny znovu žít před našima očima. Jeho role byla však především prorocká, pravil Ronald Knox. Prorocká v tom smyslu, že Hilaire Belloc viděl jasně zlo naší doby, nenáviděl je a šel mu až na kořen. Sledoval je tím světlem, jež mu Bůh dal — až k počátkům historie. Byl prorok i v tom smyslu, že myslil jinak než obyčejní lidé a proto stál osamocen. Byl výzvou a zároveň protestem k lidstvu svého věku, jak sám napsal: „Volal jsem a víru zachoval, krvavou stezkou sám jsem kráčel“.

Citujeme několik posledních vět Bellocova díla, v němž se jeví také jako prorok (Evropa a Víra): „Došli jsme k poslednímu důsledku oné třístileté katastrofy, onoho stavu společnosti, jež nemůže déle trvat — k sessutí pilířů a norem, k rozmělnění duchovní vazby do té míry, že politická struktura se hroutí. Každý cítí, že pokračovati na této cestě znamená jen hromadit dluhy. Naše názory se stále více různí, autorita, tento pravý životní princip, ztrácí svůj význam, a obrovská budova zděděná civilisace, v níž stále skládáme svou důvěru, hrozí zhroucením. Nemá opory, a proto její pád může nastat každé chvíle. My žijící ještě můžeme vidět její zříceniny. Ono zhroucení, bude věcí nejen náhlou, leč i konečnou. V každém kříži však zůstává ona historická pravda, že totiž evropská struktura, vybudovaná na základech klasického starověku, byla vytvořena křesťanstvím, jím existuje, s ním je jednoznačná, a jen v této formě může obstát. Evropa buď se vrátí k víře, aneb zahyne. Víra je Evropa, a Evropa je víra! — tak Belloc končí jako prorok, jenž volá k pokání, k návratu a osvobození. Ap.

PAPEŽ PJUS XII. ČESKÝM KNĚZÍM-EM[GRANTŮM

Naši kněží-uprchlíci, pracující v sev. Americe, dostali z Říma tuto odpověď na holdovací telegram, zasláný z kněžské schůzky v Camp Morton koncem srpna. Jistě potěší všechny Exulanty:

Svatý Otec byl hluboce dojat Vaším projevem synovské oddanosti. Jeho Svatost jest velmi vděčná za každé úsilí, jež podnikáte pro Církev ve Vaší vlasti a uzavírá vás všechny do svých modliteb s tím úmyslem, aby váš lid byl brzy vysvobozen z těžkostí, jež v současné době jsou spojeny s vykonáváním, jeho náboženských povinností.

Doufaje v lepší příští vaší vlasti, Nejvyšší Velekněz uděluje Vám a Vaším spolubratřím, jakož i trpícím exulantům, kteří byli donuceni krutými okolnostmi opustiti svou rodnou zemi, své posilující Ašpolské požehnání.

JAK JE U NAS DOMA? (Z dopisu.)

Byl jsem za P... na Moravci. Jsou tam koncentrováni starší řeholní kněží. Proto mně k příbuznému dovolili. Na celách jsem viděl známá jména: Chovanci nedoufají už v návrat. Řada jich tam už našlo poslední domov. — Letos jsem neměl dovolenou v továrně. Zato jsme byli přiděleni na stavbu přehrady v srdcích buchlovských lesů. — Koupili jsme si elektrický sporák, ale byli bychom spokojeni, kdybychom si mohli alespoň denně posvitit. Morava, 23. září.

NAŠE TRPÍCÍ CÍRKEV

Biskup brněnský Dr. Skoupý, byl odvezen ze své residence, neznámo kam, i biskup Pobožný z Rožnavy. Tak už jen olomoucký a královéhradecký biskup jsou internováni ve svých residencích. Proti biskupu Trochtovi byla připravena žaloba. — Nápor komunistů k rozvrácení Církve je velký: Mezi nejhorší metody patří vnášení morálního rozkladu do řad těch, kteří mají být solí země a solí světa. Ony svůdné metody byly připraveny a snad i praktikovány již dávno. Výsledek je však jen částečný. V atmosféře pronásledování vždy kvetla vedle červené růže mučednické i bílá růže panenství. Bude to však velké zúčtování, ve všech řadách, ať Pán pokyne, že dostí je msty a trestů v našem národě.

EPITHALAMIUM

Zdeněk Rutar

Uzavřel v Církvi se
rodinný malý kruh,
a v něm jak v tyrkyse
obráží zář svou Bůh.

V duších vám navždy zní
ta, ano z vašich rtů,
dech písně svatební,
vzpomínka na myrtu

a vůně varhanní
jak růže stolistá:
život je na zraní,
na zraní pro Krista!

Doporučujeme modlitbám — duše těch, kteří nedávno ve vlasti zesnuli: P. Ignáce Stuchlého, zakladatele salesiánského díla v ČSR a dlouholetého inspektora Salesiánů u nás. Pana opata želivského Vavrouška O. Pr. P. Františka Hály, býv. ministra.

ZE ZŘÍCENIN ROSTOU NOVI LIDE

(Z předmluvy připravované Knihy Ing. Polenského)

První kritiku současné filosofie začal jsem psát v r. 1940, když dilo TM, postavené na křehkých základech „moderní filosofie“, se sesypalo hned pod prvním náporom nazismu. Slabost, nedůslednost a chaotičnost demokracie (u nás zákon o branné výchově zůstal neproveden, ve Francii lepili vedle vládních mobilizačních vyhlášek výzvy, aby vojáci nenastoupili, demokratickou cestou byly nastoleny režimy jak nacismu tak i komunismu atd. atd.) učinily ze mne — do té doby přesvědčeného demokrata a vyznavače filosofie (liberálního) racionalismu věřícího křesťana a skeptika pokud jde o všechnu spekulativní vědu a „vědu“. Není svobody bez morálky, není morálky bez Boba — to asi bylo prvním závěrem, k němuž jsem ideově dospěl; dav je neschopen si vládnout, či-li demokracie je v praxi na trvalo nemožná, byl druhý závěr. Povaha davu, který ukřižoval Krista a toho, který řval Sieg Heil Hitlerovi je stále táž: ovládána instinkty, Dav podléhá psychosám. Není kvalifikován, aby si vládnul.

Pak přišel r. 1945 s jeho „osvobozením“ Rusy. Všechna hlášení hlídek měl jsem z prvé ruky: o vyloupených domech, družstevním skladišti rolnickém, znásilněných ženách a dívkách, zbitých manželech... Viděl jsem plakát i skalní komunisty, když tyhle zprávy přicházely v hlášeních telefonických či hlídek — na radnici, kde byl náš hlavní stan. To byl poslední hřeb do mé víry ve „vědu“ — filosofii. Poslední její výhon, dialektický materialismus, učinil lidi víc podobné zvířatům; popřel duši, popřel Krista...

Ujasnilo se mi, že hlavní nepřítel lidství není ten vnější, komunismus a jeho hordy, ale vnitřní, usazený v myslí duší a srdcích většiny lidí, spočívající v materialistickém postoji k životu, tentýž nepřítel, jemuž vyhlásil boj Kristus. Leč jak se do těch srdcí a myslí dostat? Filosofii, filosofii aplikovanou, (politikou). Tedy filosofie nové doby, filosofie racionalisticko-materialistická jest de facto nepřitelem č. 1 člověka. Je nutno ji rozbít, je nutno rozbít všechny modly — ismů, jež tato filosofie vytýčila proti Bohu...

Technik uznává nad svým dílem existenci zákonů přírodních-božích, filosofové ji neuznávají, t.j. „moderní“ či „vědeckí“-filosofové. Připadají mi jako šilenci, kteří vzdor tomu, že poznali hranice lidského poznání, stále tlukou hlavami do zdi, oddělující poznatelné od neproniknutelného a jakoby ze vzteku, nepoznatelné vylučují ze svých úvah. Hra se slovy a pojmy, každá kulhající v několika směrech, všechny v otázce hlavní, v působnosti zákona božího nad vůli a mocí lidskou. Proto jejich pátrání je a priori marné, bezúčelné a zbytečné neboť vytváří konfusi, odvádějí pozornost od věci vitálně důležitých ke spekulacím o detailech významu zcela podřadného. Každý z moderních filosofů objevil v lese nějaký strom, který mu zastínil — celý les... někteří dokonce objevili i stromů několik. Všichni však vycházeli z předem vytýčených konceptů t.j. s brýlemi mámení toho či onoho druhu a předvedli lidstvu obraz vesmíru nějakým způsobem zkreslený, zkomolený...

Nestačí jen vědět, co má být zničeno (nacismus, fašismus, nyní komunismus, před tím monarchie), je mnohem důležitější vědět, co se má na troskách nového vybudovat.

Je třeba čistku ve filosofii provést najít jednotící ideu, theocentrickou ovšem, leč podepřenou ne argumenty církve, nýbrž — techniky a reálné (ne spekulativní) vědy. To je mým cílem.

ŽENA, KTEROU SVĚT MILUJE

(Nejnovější kniha slavného Fultona Sheena nese tento název: *The World's first Love*. Z těchto chval Mariánských citujeme několik myšlenek.)

„Krása růžence je v tom, že není pouze modlitbou ústní, nýbrž i modlitbou vnitřní. Někdy slyšíme dramatický přednes, při němž mluva lidského hlasu je v pozadí doprovázena krásnou hudbou; do dává slovům síly a důstojnosti. Tak je tomu při růženci. Zatím co se odříkává modlitba, srdce neslyší sice hudbu, ale medituje zas znovu o životě Kristově se zřetelem k svému životu, ke svým potřebám. Jako drát drží pospolu zrnka růžence, tak rozjímání drží pospolu modlitby. Betlém, Nazaret, Galilea, Jerusalems, Golgota, Kalvárie hora Olivetská, nebe — vše to defiluje před naším duševním zrakem, zatím co naše rty se modlí. Mosaiková okna v kostele vybízí oko aby se povzneslo k Bohu. Růženec zve naše prsty, naše rty i srdce k velké symfonii modlitby. Proto je růženec největší modlitbou, již kdy člověk složil. Růženec je zvláště významný pro tyto skupiny lidí: pro lidi v starostech, pro intelektuály a lidi neučené — pro nemocné...

Růženec je pro nemocné: když horečka stoupá a tělo bolí, nemůžeme číst a těžko je i mluvit, v srdci však je toho mnoho, co bychom tak rádi pověděli. Tlumočí to růženec. Pro nemocného je dobrý způsob modlitby, jehož ohniskem je meditace. Jako zvětšovací sklo (čočka) chytá a spojuje rozptýlené paprsky sluneční, tak růženec posbírání rozptýlené myšlenky, přivede je do pokoje nemocného, a uvede v bílé planoucí ohnisko lásky Boží. Je-li člověk zdrav, jeho oči hledí obyčejně k zemi: když však spočívá na zádech, jeho oči hledí k nebi, nebo lépe řečeno, nebe hledí na něho. V některých chvílích, kdy horečka, agónie a bolest činí modlitbu takřka nemožnou, už tím, že držíme v ruce růženec, nebo ještě lépe, když ke konci libáme křížek, myslíme na modlitbu a to je úžasné. Zajatci z minulé světové války mně říkali, jak pomoci růžence se muži modlili takřka ustavičně, zvláště, když smrt se blížila. Oblíbená bývala tajemství bolestná, neboť rozjímáním o utrpení Spasitelově na kříži, muži byli uvedeni na myšlenku, aby spojili svá utrpení s Jeho mukou a tak sdílíce Jeho kříž, mohli mít s Ním podíl i v Jeho vzkříšení“.

(Hlava 18: Rose and Prayers)

VÝSTAVA ŘEHOLNÍCH POVOLÁNÍ V LONDÝNSKÉ HALE

V měsíci červenci byla v jedné z největších londýnských hal: Olympia Halí, zvláštní výstava: — výstava činnosti a práce různých řeholních rodin. V naší vlasti byly klášterní rodiny zlikvidovány, odstraněny s očí, a zde v Anglii se vystavují. V hale bylo 152 stánků. Každá z řeholních skupin si jej vyzdobila a upravila tak, aby byl patrný její cíl, velikost a výsledky apoštolských prací. Celá katolická Anglie zde měla své dostaveníčko, zvláště mládež z církevních škol se seznamovala s přerůznými řády sester a řeholníků. Uprostřed haly stál velký oltář, u jehož stupňů — poslední den výstavy — přijalo 30 jáhnů své kněžské svěcení. Denně tam byla mše sv. a o 6. hod. večer se přítomní modlili společně „Anděl Páně“; celodenní program končil svátostným požehnáním. Tak na výstavišti techniky zavládl prvek zcela nadpřirozený, život v ustavičné chudobě, čistotě a poslušnosti. Tak se Bůh projevuje v největším velkoměstě západu a volá...

O 4 VĚCECH, JEŽ PŘINÁŠEJÍ MNOHO POKOJE

Synu, nyní chci tě učiti cestě pokoje a pravé svobody.

Čiň, Pane jak pravíš, budu velmi šťasten, když to uslyším.

1. Snaž se, synu můj, činiti raději vůli jiného, než svou vlastní vůli.

2. Chtěj vždy míti raději méně než více.

3. Vždy hledej nejnižší místo a buď raději každému poddán.

4. Žádej si vždy a pros o to, aby vůle Boží byla v Tobě zcela splněna. — Hle, takový vejde do přístavu klidu a pokoje.

Pane, tyto krátké pokyny obsahují v sobě mnoho dokonalostí. Jen málo slov, ale významných a užitečných. Kdybych je byl mohl jen věrně zachovat, nebyl bych tak snadno upadl v trampoty. Jak často se cítím neklíden a rozrušen. A to proto, jak nyní cítím, že jsem odstoupil od tohoto učení. Ty však, o Pane, můžeš vše, a vždy máš na zřeteli prospěch mé duše, rozhojní ve mně svou milost, abych mohl splnit toto Tvé slovo a dosáhl spásy.

(Ze Zlaté knížky: Následování Krista, III. 23.)

SPLAŤME SVŮJ VDĚK

Na sjezdu katolíků v Chicagu 6. IX. t. r. pronesl místo p. opata Odráka řeč Dr. Aleš Macháček O.S.B., v níž uvedl toto:

„Pan opat, ačkoliv nebyl nikdy vážně chorav a vždy horlivě pracoval pro čest a slávu Boží a ku spáse nesmrtelných duší jemu svěřených a nikdy neznal únavy, již po několika posledních letech se netěší pevnému zdraví. Zvláště nyní jeho velké povinnosti a těžké starosti, které na něj doléhají, jako otec četné rodiny, neboť se musí především starat o časné i věčné blaho asi 170 duchovních synů, členů to opatství sv. Prokopa a pak asi o 400 studentů a seminaristů, tyto těžké povinnosti hlodají na jeho zdraví. A tak poslední dobou postou nával a musel se uchýlit do nemocnice. Proto prosíme, abyste na pana opata pamatovali ve svých modlitbách, aby nám ho Pán Bůh ještě dlouhá léta zachoval“.

Předobry člověk, vzácný kněz a hierarcha, k němuž každý exulant s důvěrou se může přiblížit, zaslouží zbožné paměti všech za pevné zdraví. Ndp. opat je nyní na jihu, kde se zotavuje-Red

K ANKETĚ NOVÉHO ŽIVOTA O IDEOLOGICKÉM VÝVOJI

Po několika připomínkách formálního rázu, určených spíše redakci, bývalý ministr školství píše doslovně toto:

These a tendence ankety nepotřebuje opory v Observeru ani v žádné jiné lidské autoritě nebo chvále. Jde jenom o to, jak máme rozumět oné ideové nesnášlivosti, která je mravním příkazem a zároveň předpokladem ideového vítězství a pokroku. Nechci jí rozumět tak, jakoby ideový spor měl vyústit v boj brachiální, v němž se hlavy navzájem rozbíjely, když se nedovedly navzájem přesvědčit. Nesnášlivost, o níž tu je řeč, není opak snášlivosti s ideovým odpůrcem, je to spíše opak lhostejnosti k odpůrci ideí a tím ovšem také k vlastnímu poznání a k vlastní povinnosti. A protože slova ponoukají a příklady vlekou, jde konec konců o to, aby každý nejprve kontroloval svoje slovo a svůj příklad, — aby každý, jak se prostonárodně říká, nejprve čistotně zametl před svým prahem. Revoluce a reformace se zpravidla s rozkoší a nadšením zaměstnávaly třískami, ale břevna nechávaly s pokojem.

Idea má svou nesnášlivost sama v sobě, takže by popřela sama sebe, kdyby se snášela se svým zápořem. To je logika a není na to zapotřebí hesla. První verš čtrnáctého žalmu vyjadřuje víru v Boha nekompromisně a nesnášlivě: Říká blázen v srdci svém: není Boha. Atheista, je-li upřímný, říká naopak, že jen blázen v Boha věří. Tu máme prototyp ideové nesmiřitelnosti, kterou překlenout vůbec nelze. Stejně se to má také s ideou pravdy, svobody, spravedlnosti, mírosrdenství a t. d. Ale jaké důsledky z té nesmiřitelnosti pravdy se líží, práva s násilím, mírosrdenství s krutostí? Uznáváme-li určité příkazy za dobré a závazné, jak se má prakticky uplatňovat nesnášlivost s tím, co zavrhuje jako zlé?

Ochablost křesťanského světa v odporu proti běsům je druhotný, ne prvotný zjev. Hitler, Stalin a ti druzí nejsou původci našeho úpadku, jsou jeho následek. Nejsou nemoc, jsou vyrážka a vřed, — nemoc je v upadlém zájmu o onem nehmotný řád v duších, rodinách a národech, bez kterého sám technický pokrok vrší jen zlo na zlo a pospíchá k smrti. Za chvíli řekne člověk pyšně, že ovládl všechno. Všechno, — jen sebe ne, tedy nic. Heslem musí být nesnášlivost se zlem a především se zlem, které je v nás. Tato nesnášlivost není proti charitě, je to naopak charita sama. Nesnášlivost s hříchem nevylučuje shovívavost s hříšníkem, jímž je přece každý člověk. Nejde o to, aby se pro ideu lidé zaojili, jde spíše o to, aby se pouhou ideou necítili os-

pravedlněni a kontrolovali ideou nejprve sebe.

Nejsem pro appeasement, neboť jsem pro mír. S ideou at' se měří idea, ale s mečem meč. Ne na pouhý zlý úmysl, ale na zlý čin reaguje civilizovaná společnost trestem. Otočnou ideologii lze vyvracet mírovou ideologií, ale nelze zastavit dobrým slovem útok. Obrana proti útoku jest ovšem uložena především těm, kdo jím jsou postiženi; ale ne všichni, kdo jsou útokem postiženi, mohou se proti němu bránit. Nemohli se bránit židé v Hitlerových plynových komorách, nemůže se bránit patnáct milionů lidí ve vražedných pracovních táborech sovětských. Snášlivost s plynovými komorami a s pracovními tábory, ve kterých se nakládá s lidmi jako s otroky, není snášlivost s ideou, je to nadřování zlu samotnému, je to spolovina a účast. Od té doby, co se vede studená válka, čteme o nových krusádách. Ale křížák není ten, kdo se jen křížem žehná, nebo kdo jen nosí znamení kříže na plášti, křížák je, kdo bere kříž na sebe, aby i on dělal dílo Hospodinovo. Až dosud je naše tažení proti zlu opravdu studené a — snášlivé. Jest to ovšem problém, k jehož řešení bychom směli pobízet druhé teprve pak, až bychom s ním byli vypořádání sami.

Dr. Jaroslav Stránský

* * *

1.) Ve věcech zásadních nemůže být snášenlivosti. Pravda řídí nás a nikoli my ji. Volens nolens nutno se na př. podrobiti skutečnosti, že $2 \text{ krát } 2 = 4$. V tomto smyslu „ideologická snášenlivost“, jak se praktikovala v minulých generacích, je projevem slabosti. Svědčí o nedostatku ideové uvědomělosti. Tento vývoj se táhne od francouzských encyklopedistů, ba má své první kořeny již v době reformace. Snášenlivost je možná, ba nutná, jen v zacházení člověka s člověkem. Má-li budoucnost lidstva být šťastná, je nutno, abychom všichni poctivě hledali, jasně poznali, a nesmlouvavě hájili pravdu. To mimo jiné znamená, konec s dosavadní ideovou snášenlivostí. Všechny okolnosti tomu nasvědčují, že současný vývoj se pohybuje v tomto směru.

2.) Vedle omylu o „ideologické snášenlivosti“ vzniklo nesprávné pojmání svobody. Svoboda je volnost uplatňování a růstu sil v mezích určitého řádu, jehož závaznost je dána Prozřetelností. Bezměrná svoboda — bezuzdnost — znamená zmatek a zánik. Částečná bezuzdnost překáží zdravému, t.j. Prozřetelností danému vývoji, a je zpátečnická. (Jaká to ironie, vskutku tragická, že se tomu říká „pokrok!“)

Do dnešního nebezpečí svět upadl proto, že lidstvo po celá staletí čím dále tím více se odchýlovalo od cesty pravdy. Pýcha a smyslnost hnala lidstvo do racionalismu, materialismu a liberalismu až k bolševismu. Svět se musí navrátit opět k zdravému učení. To znamená: 1. upevnit se znova v nadčasových pravdách křesťanské víry. 2. najít pro tyto nadčasové pravdy soudobé

vyjádření v myšlení a jednání, 3. podrobiti se přitom vedení Svaté Církve, která z příkazu Božího bdí nad zachováváním řádu ve věcech víry a mravů.

To platí všeobecně a pro náš exil zvláště. Úkolem čs. uprchlíků je prosazovati tyto zásady již nyní, a zvláště — dejž to Bůh — po návratu do vlasti.
Dr. E. Rich.

JAK JE V JINÝCH ZEMÍCH

ARGENTINA, JAK JSEM JI POZNAL

300 milionů hektarů země na Jihu Ameriky, kde letos úředně mělo žít 18 milionů lidí, se jmenuje republika Argentina. Politickému uprchlíkovi v táboře Válka se při tomto konstatování jistě zajiskří oči. Řekne si: tam je blahobyť, tam by se dalo zbohatnout. Snad jsme si to tak mysleli všichni v Evropě, že 25 argentinských provincií, má místo pro pracovitě lidi na těch nezměrných polích, z nichž sotva 26 milionů hektarů bylo obděláno pšenicí, kukuřicí, lnem, alfalfou, slunečnicemi, cukrovou třtinou, bavlnou, vínem, ovocem a j.

Vystoupíš-li však z lodi, budeš nesměle otírat kliky policejního úřadu, abys dostal argentinskou občanskou legitimaci. Konečně jsi dělníkem. Máš třeba již tři pesos na hodinu. Před dvěma lety to bylo 1 kg másla, dnes pouhých 20 dkg. Argentinské pracovní tempo je minimální. — Za 14 dní dostaneš první plat a jdeš s novými mincemi do hotelu, kde první čas budeš bydlet. Doma zjistíš, že ti sáček s penězy někdo ukradl. Poznáváš Argentinu; jsi okraden ještě jednou; pak si dáváš pozor, a přestáváš věřit lidem. Ve městě poznáš, že jsi nic. Milion automobilů, luxusní obchody, překrásné umělé fasády žen, přepych v oblékání, — i u dělníků. Před málo měsíci nebylo dovoleno vsednout do elektrické dráhy v pracovním obleku, anebo dokonce bez kabátu. Až nyní se trpí tento návyk.

Jsi v Buenos Aires, v městě dobrých větrů, jak se správně toto 5ti milionové město jmenuje. Není tu takový sv. Vít, taková sv. Barbora. Misionáři, kteří zde od 15. stol. pokračovali ve šlechtě kolonizaci, budovali nejprve chrámy v srdcích domorodého lidu. Argentina byla kdysi zemí Indiánů. Před 20ti roky přistěhovalci z Jižní Moravy obsazovali jejich kraj na severu kolem řeky Bermejo. Vysekávali pralesy a začali ve strašlivých poměrech pěstovat bavlnu. Indiány v originále tu již nehledej! Jest jich tu dost, ale v místech, kam není přístupu. Přijdou jen na sběr bavlny, na žně a na sběr tabáku. Tam můžeš vidět celé kmeny i s jejich vůdci. Budou ti jistě sympatičtí. Ale jsi tu dole ve městě, které je vlastně Argentina sama. Jen málo kdo se vřada ven, protože továrny jsou tu. Přece jednou se vypravíš francouzským vlakem na sever, anglickým na Západ a zaměníš 40ti stupňové teplo s 96 procentní vlhkostí vzduchu. Vlak tě veze závějemí prachu, projíždíš roviny neobdělané půdy, kde jen vysoké bodláky čekají na polní včelky. Dobytky jsou zde miliony, ač je nikdo nezpeněží.

Projels tisíc kilometrů, a poznáváš jinou Argentinu. Malinké domky, uplácené třeba z bláta; lidé zvláštní fyzično-!!!; černých vlasů, černých očí. Na zdech mají

obrazy presidenta Perona a jeho ženy Evy Peron, kterou zbožňují a nezapomínají. Všude najdeš policii a politické strany. Zcela určité partido Peronista, partido Comunista, Socialista a Radical. Sem tam jsou také demokrati. Poznáš, že se zde dosti pije. 200 litrů vina ročně na osobu a koňalek bezpočet. Škodovka dostavuje v městě Sv. Nicolás lihoval, jenž d? kapacity bude největším na světě.

Argentinec je vychován vlastenecky. Všecko je dobré, Argentina má všechno nejlepší a největší na světě. Co se nepovedlo, je vinou Severoameričanů. — Rodiny terné, snad míšenci Indiánů, mají mnoho dětí, avšak vzpurná bohatá třída dětí nemá. Argentinské děti jsou sána revista a pistole. Obrať budoucnosti této země se ukazuje v barvách velmi pochmurných. Argentinu mohou zachránit jen odchovanci škol Salesiánů a Jesuitů, jejichž krásné a ušlechtilé dílo zde Pán Bůh jistě požehná.

Dnešní Argentina je země pyšiu. Čím víc však se izoluje, a čím víc věří socialismu, tím rapidněji stoupá dražota, a projevuje se nedostatek denních potřeb. Řada boháčů, kteří sem přijeli za zbohatnutím, dokončila zkorumpování úřednictva... Zpupnost a nenasytlost boháčů provokuje chudý lid, a proto Argentina je tak blízko komunismu. Je třeba děkovat prezidentu Peronovi, že si získal absolutní respekt 80 proc. národa. Dovede udržet na uzdě extrémní komunistický živel, a to bez obalu. Svět byl asi polekán posledními jeho projevy na př. že Argentina má 18 mil. estupidos, t.j. pitomých lidí. Řekl, že když udělá 1.000 kontrolorů, 500 z nich bude zlodějí, že bude sám na hlavní ulici zabíjet dobytek, a maso dávat zdarma a prodávat zeleninu, neupraví-li se ceny. Ve třech dnech bylo vsazeno do vězení 704 obchodníků, a obchody jim zabrány. Ceny, které tak rapidně rostly, jdou nyní dolů. Je opět dost masa. Při oslavě Dne Objevení Ameriky vybuchly mezi lidem dvě bomby. Peron doholil, aby lid sebral palice a šel bít odpůrce. Vidíme vypálené domy politických stran... Administrace nyní lépe funguje. Zdá se, že německá důkladnost v jeho službách zavede v Argentině pořádek.

Katolická Církev je zde bez podpory státu a vychovává charakter, které budou schopny — bez židovské spekulace — udělat z této země vlast přívětivou i pro náročné Evropany. Argentina k dnešnímu dni prohospodařila v ministerstvech všecko. Podniky cizího kapitálu nemohou klidně pracovat. A žádný cizinec neví, jak daleko půjde politické bičování veřejného mínění. 4 mil. výtisků, denních novin, zcela usměrněných, hlásí, že je v městě 30 případů obrny, aby se umývalo ovoce. Takové jsou zde ironie. Nezajímá je utrpení porobených národů.

Bohatců je tu mnoho, proto je tu také mnoho zášti,

jež vynáší povážlivě extrémní dělnického lidu. Peron je muž silný, ale není diktátor, jakým ho svět dělá. Pracuje od noci do noci, má kolem sebe německé politiky, jako Martina Bormana, Apolda a j., i když se tu jmenují poněkud jinak. Dělá pětiletky, dělnické university, podle komunistického vzoru, i když komunistické studenty, vychované třeba naší Karlovou universitou, tajně zatýká. Svět mu však nemůže upřít jedno, že pracuje pro svůj národ a stát, s největšími ohledy na lidskou chudinu.

Čs. kolonie, jejíž počet je 90.000 obyvatel, je poznamenána na policii z 80% jako komunistická. Tak daleko ten dravý zlý začáteční život přistěhovalců narušil myslí a soudnost našich dobrých lidí. V Mendoze potkáš české vinaře, v Neugen české ovocnáře, zajedeš do sv. Karla, do Bariloche, kde bohatí lidé vychutnávají až do dna švýcarských krás. Argentina se ti však líbit nebude. Tam ty naše chaloupky pod horami se svým jarem, létem, podzimem a zimou, jsou něčím daleko víc. Tam zůstává tvůj kořen, jen tam budeš vždycky doma, i kdyby ses tam po dvacet let vrátit nemohl nebo nesměl. I v Argentině ovšem život životem dělají lidé... Nikoliv v komunismu, socialismu aneb peronismu, nýbrž v Kristu! A Diós!

I.N.G.R.

JAK JE NA NOVÉM ZÉLANDE?

Je nás zde asi na 300 (přesné číslo není možno zjistiti), roztroušených po obou ostrovech. První přijeli asi před 4 léty na akci IRO. Poté přijelo ještě několik transportů. Většina byli opět muži, a snad všichni, muži i ženy, svobodili. Na soukromá visa přijelo jen několik málo českých rodin. Nyní se již také tento poměr trochu změnil, když všechna česká děvčata jsou již provdána. Nyní nezbyvá ostatním ženění chytivým, než aby se spokojili s děvčaty z různých evropských zemí, Novozélandkami nebo Maorkavni. Převážná většina čs. emigrace bude mezi 20 a 30 lety.

Pouze několik jedinců pracuje „u svého“. Někteří se pokoušejí propracovat se postupem času k svému povolání, a zbytek prostě pracuje: ve všech možných povoláních a oborech; v lese, na stavbách, v přístavu, u soukromých iirem, u státu, v kancelářích i v dílnách. Dělnická práce je dobře placená, jsou přescasy, bonusy, pracovní tempo není zabíjác. Jsou zde i pokusy postavit se na vlastní nohy.

Snad ve všech zemích, pokud vím, je jakási těžko vysvětlitelná tendence, omezití svůj styk s Čechy na míru co nejmenší. Platí to i zde. Ptáte-li se na někoho, obyčejně uslyšíte: „Nevím, s nikým se nestýkám!“ Před několika lety započal zde velmi slibně Český klub. Klub zaznamenal několik drobných úspěchů, když upozornil veřejnost na svou, resp. českou existenci. Dál už se se svou činností nedostal (snad pro velké rozptýlení členů).

Ve Wellingtoně je rovněž Katolický klub pro emigranty. Emigrační kaplan navštívil po příjezdu každý transport, snažil se seznámit s lidmi a přivést je do klubu, kde byl na programu ping-pong, tancovačka, zatím co nově přichozí marně očekávali trochu poučení o nové zemi a poměrech v ní. V poslední době však jsou Maoři a Samoanci vybízeni, aby opustili klub, že večerní taneční zábava je jen pro bílé. Oni že mají tancovačku v jiné místnosti. To vzbudilo mnoho zlé krve a nepřispělo ku sblížení mezi Novozélandany a emigranty. Ono anglické: držeti trochu

od těla — je zde více zřejmé. Ale zvyknem si i nato.

Pokud se týče nálady mezi uprchlíky, ponejvíce slyšíte stížnosti všeho druhu: na práci, na poměry, na lidi, na podnebí... Lidé vydělají peníze, a snaží se za ně dostat co nejvíce zábavy. Kavárny zde nejsou, hostince zavírají v 18. hod., a noční podniky neexistují. Zbývá jen tancování a kina. V neděli je úplný klid: ani hospody, ani kina, žádný sport. I ten, kdo zde prorazil a našel porozumění u představených, není úplně spokojen. Nebude daleko od pravdy, že i ti nejspokojenější jsou zde spokojeni jen dočasně. A někdy je těžko se ubránit pomyšlení, že rozhodnutí zůstatí trvale na N. Z. zní jako rozsudek.

Dr. J. V. (Nový Zéland)

JAKÉ JE NORSKO

Kongerike Norge — království norské se rozprostírá jako část Skandinávie mezi 71 a 57 rovnoběžkou. Díky golfskému proudu je klima na pobřeží mírné a deštivé. V lednu je stejná teplota jako v Oděse a Bělehradě. Zato uvnitř země jsou třeskuté zimy. Nesčetné vodopády tvoří doplněk krásného panoramatu hor a údolí. Přesto však celá ta přírodní krása působí na nás jakoby zastřeným smutkem. Norsko má as 3 miliony obyvatel s hlavním městem Oslo. Další největší je Bergen a Trondhjem, korunovační sídlo norských králů. Povolání námořníků a rybářů je zde ve velké úctě už od pradávných dob Vikingů. Lesy jsou velkým bohatstvím země a pokrývají 25 proc. země. 70 proc. půdy je neproduktivní a pouze něco přes 2 proc. je ornou půdou a vyspělým pastvinářstvím. Norský sedlák má vysokou úroveň a bytový standard na odlehlých vesnicích je podivuhodný. Lpí také na své nezávislosti a na tisíciletém právu prvorozeného.

Náboženský život v Norsku je prakticky slabý. 95 procent obyvatelstva jsou protestante (státní církev). Nedávno však Svatá Stolica zřídila v Trondhjemu biskupství. Oficiální místa — protestantští duchovní — reagovala dosti citlivě, lid však s uspokojením. Národní hrdosti však vyhovovalo, že Řím tak projevil zájem o jejich zemi. Všeobecně se očekává, že bude zrušen došavadní zákaz vstupu do země jezuitům, což může znamenat novou epochu ve vývoji katolicismu v zemi. Norové se velmi zakládají na své rase a řeči. Národní důchod je poměrně dosti dobře rozdělen. Není velkých majetkových rozdílů, kromě několika hrdých rejdařů. Norové, zejména venkované, jsou skromní a tiší. K cizincům laskaví a zdvořilí. Není však snadné proniknouti jim k srdci. Typická severská povaha!

V Norsku žije asi 200 Čechů a Slováků, exulantů, kromě několika starousedlíků, kteří mají norské občanství. Většinou pracují v průmyslu a zemědělství. Celkem se jim daří dobře. Pro studované uprchlíky je však hůře najít přiměřené zaměstnání. Norsko má vysokou kulturní úroveň a poměrně vysoký standard životní (kromě Švýcar a Švédska snad v Evropě nejvyšší). Jest to spořádaná země s „lidovým“ králem Haakonem v čele. Lidé dobře bydlí, dobře se oblékají a norské ženy jsou pověstné krásou a elegancí. Tak i do této krásné země dalekého severu pronikli naši uprchlíci, a bylo by si jen přátí, aby dobře reprezentovali náš vlast, a odesli si odtud hlavně lásku k rodné zemi, jak to všude pozorujeme u našich nynějších ochránců, jichž národním heslem je: „Alt for Norge“.

Emil Pilař

NĚMECKO A CESTA DOMU

(Přehled světového mezinárodního dění).

Největší události uplynulého léta v Evropě byly německé volby dne 6. září. Zvěst o jejich výsledku dolétla jistě v zápětí k uším i těch našich čtenářů, které pasáty emigrace rozvály do velmi dalekého světa, včetně zemí protinožců. Většina z nich poznala Německo z osobní zkušenosti na počátku své exulantské pouti a jistě je bude zajímat promítnutí neočekávaného výsledku těchto voleb do skutečností evropské přítomnosti a budoucnosti.

Západní Německo se v posledních letech pozvedlo nesmírně. Z ruin porážky, jaká nemá obdoby v dějinách, rostou vůčihledě nová města, kola průmyslu se točí, zemědělství se zintefikovalo, stará solidnost, pracovitost a pořádek se znovu vrací a Německo se stalo jednou z nejlačinnějších zemí Evropy. To všechno ocenili voliči dne 6. září a potvrdili velkou většinou vládě, která je až dosud vedla po této cestě, mandát na nová čtyři léta. Znamená to další období kontinuitního vzestupu Němců bez vládních krisí, sociálních otřesů, nacionalisací a všech jejich průvodních zjevů. Za těchto okolností, lze-li něco považovat za jisté v dnešním vrtkavém světě, pak je to skutečnost, že Německo bude za čtyři léta, roku 1957, znovu nejdůležitější hospodářskou složkou evropského kontinentu, nebude-li mu v tom zabráněno novým válečným konfliktem.

A poněvadž tato vyhlídka je tak jistá, stal se výsledek německých voleb předmětem hlubokého přemýšlení v politických kruzích v celé Evropě i mimo ni. Na poli zahraniční politiky se toto přemýšlení neslo především k dvěma problémům: k otázce Spojených Států evropských a k otázce unifikace Německa západního a východního.

Jádrem prvního problému je poměr mezi Francií a Německem. Kontrast mezi oběma zeměmi je veliký a stávají všechny předpoklady, že se bude prohlubovat v nastávajících letech. Zatím co Německo stoupá tak koordinovaně a cílevědomě vzhůru, ve Francii politická rozháranost a hospodářská stagnace nabyla forem hrozících beznadějností. Jestliže by se tyto dva státy sdružily v Evropské Unii jako její dva nosné pilíře, nebude mezi nimi rovnováha. Německo bude prvkem dynamickým, s nímž Francie nebude s to držet krok, zejména za postupujícího úpadku její koloniální říše, který se jeví na tolika stranách. To si Francouzi uvědomují po německých volbách s brutální akutností. Nelze tedy očekávat, že jejich stupňované váhání a nedůvěřivost ve všech velkých věcech (Sársko, evropská armáda, evropská federální ústava), jež podmiňují skutečné ustavení federální Evropy.

Druhým problémem je sjednocení Západního Německa se sovětskou zónou. Je to živelný požadavek všech Němců. Když však kancléř Adenauer nedávno prohlásil (v souvislosti s volební kampaní), že osvobození východních Němců ze sovětského područí zůstane vždycky jeho velkým cílem, vzbudilo to po Evropě mnoho otevřených kritik, především opět ve Francii. Není tajemstvím, že pro Francouze je nynější rozdělení Německa stavem politicky vítaným, neboť Německo rozdělené znamená Německo oslabené. A cítí-li Francouzi se zřetelem k Evropské

Unii, že by tam nemohli udržet krok se v/e-!.;pujícím Německem západním, jejich pocit byl by ovšem ještě nepoměrně horší, kdyby měli v této Unii stati tváří v tvář Německu čítajícímu přes 60 milionů pracovitých duší místo čtyřiceti pěti. A tak je otázka sjednocení Německa jen dalším kamenem úrazu na cestě k ustavení Evropských Spojených Států. Francouzi se totiž ptají: kdo nám pak zaručí, že Němci nezapletou úmyslně tuto armádu (a tedy i nás) do konfliktu se Sověty za účelem sjednocení Německa a tudíž proti našemu zájmu?

Francouzi — a to je tvrdý fakt, s nímž každý z nás musí počítat nechtějí žádnou válku se Sověty a pokud ji Moskva přímým útokem nerozpoutá, udělají vše, aby ji **zabránili**. Důvody pro to mají různé i kdyby Západ válku nakonec vyhrál (což by se neobešlo bez hrozného zápasu), znamenalo by to jednak unifikaci Německa a jednak značné urychlení separatistických procesů v jejich vlastních koloniích. V tomto druhém bodě příklad separatismu Indie, Burmy, Indonésie, nebo Indočíny po druhé světové válce je tak živý, že francouzské stanovisko je tu plně sdíleno Angličany; obě tyto demokratické velmoci cítí, že by válkou se Sověty, byť i vítěznou, ztratily určitě více nežli by mohly hypoteticky získat. Lze od nich za těchto okolností očekávat nějakou iniciativní politiku k osvobození středoevropských národů ujařmených komunisty, která by k takové válce mohla přímo vést?

Německo ovšem na své východní soukmenovce v ruském područí nezapomene. Zatím ještě mnoho dělat nemůže, ale až bude silnější, tak za 5 let, bude moci mluvit a jednat s větším důrazem než dnes, zejména, bude-li je politika Spojených Států v tom podporovat. A tak závěrem naší úvahy nad německými volbami můžeme postavit dvě logické konkluse: klíč k osvobozovací politice ve Střední Evropě je v Německu, a s počátkem takové aktivní politiky nelze počítat nežli na podstatně dlouhé lokte. Obojí platí ovšem za předpokladu, že by Sověty samy nerozpoutaly válku v dohledné době ze své vlastní iniciativy, nebo, že by válka nevznikla na pohyblivé puři asijské.

Prvé se jeví málo pravděpodobným. Především převaha atomických zbraní na straně Západu je nejen stále patrná, ale zvětšuje se průběhem času novými americkými vynálezy. Je to mohutný odstrašující prostředek proti možným ruským plánům na velkou útočnou válku. Kromě toho také prvotní nevyočitatelnost ruských poměrů po smrti Stalinově ustupuje očividně neotřesenému přechodu moci na nového diktátora; nejlepším toho důkazem bylo vyloštění mocného Beriy. S postupem tohoto procesu mizí i možnost, že by válka nějak vyšlehla bez plánované praemeditace, s eventuelní zvráceností ruského vedení. Naopak Malenkovův nový režim pokračuje vůči Západu v politice přívětivější, nežli jako kdy Stalin prováděl od r. 1945.

Pokud jde o Asii, nejsou sice tam v dohledu výbušné symptomy obecného konfliktu, ale dochází k vývoji velmi zajímavému. Má se tam uzavřít mír po třech letech války na Koreji. Příměří, uzavřené na počátku léta, bylo

už doplněno výměnou zajatců. Má následovat mírová konference za účelem nového uspořádání politického statu-
tatu korejského poloostrova, a Jižní Korea se mocně do-
máhá sjednocení celé země. Odboba s věcmi německými
se tu vnučuje, a Jižní Korejci si trpce stěžují, že před pří-
měřím byla válka uvedena se strany Spojených Národů
do statické defenzivy právě ve stadiu, kdy vyhlídka na
plnou porážku komunistů byla největší. Jejich president
Syngman Rhee je ochoten počkat jen tři měsíce od po-
čátku budoucí mírové konference. Jinak, bez zaručujícího

výsledku sjednocení poloostrova prohlásil, že jest jeho
pevným rozhodnutím vojensky se pokusiti na vlastní pěst
o osvobození soukmenovců v Sev. Koreji. Avšak asijsť
neutraliste všech odstínů, vedení Indii a povzbuzování An-
gličany a Francouzy, jsou v plné práci, aby vrátili Koreu
zpět do starého stavu věcí jako před válkou a ponechali
Sever nerušené bolševismu. Proto bude další vývoj věcí
nejen důležitý pro Asii, ale také nadmíru poučný pro
Evropu a celý svět. a speciálně pro nás středoevropské
emigranty. Zdeněk Petr

SVATOVÁCLAVSKÝ DENÁR

Msgr Beran jako arcibiskup učinil svým programem:
Budujte Katolickou Akci! Předně vybojoval zpět kněžský
seminář, zasedal v Ústředí Katolické charity, myslil na
potřeby zahraničí... Jeho plán byl velkorýsý: charita,
skupiny kat. mládeže, svaz kat. mužů, svaz žen, studentstvo,
informační služba, exerciční hnutí, dělnické odbory, hnutí
kat. zemědělců, tisk a rozhlas... Kdyby nebylo násilného
přerušení, tento organizovaný a dobře řízený apoštolát
K.A. by nesporně dosáhl brzy krásných výsledků. Ty
již byly znát mezi studentstvem a dělnictvem.

Jako ke každé akci bylo ovšem třeba finančních pro-
středků. Nezbyvalo než vyhlásiti mezi věřícími dobro-
volnou náboženskou daň. Dva názvy byly navrženy: peníz
Mariin, a Svatováclavský denár. Ujal se první, a sbírka
pod tímto jménem vykonaná vynesla tehdy jen v pražské
diecési kol 2 mil K.

I pro exil platí výzva našeho milovaného arcipastýře:
Budujte Katolickou Akci! t.j. zorganizujte se pro dílo apo-
štolátu pod vedením svých kněží!— Vše ostatní je dnes
druhořadné.

Velice rozumný plán byl vypracován pro naše exilové
poměry o velikonocích v roce 1950, když se sešli naši kněží
i katoličtí laici z mnoha evropských zemí na ajezdu v Mni-

TAŽENÍ PROTI McCARTHISMU

„Kdyby člověk sedl na lep této propagandě proti
McCarthyismu uvěřil by nakonec, že svobodě lidstva a zá-
padní civilizaci hrozí nebezpečí od senátora McCarthyho
a jeho druhů a ne od komunistů a jejich zjevných a tajných
ochránců. I kdyby McCarthy a jeho druhové přestřelo-
vali, nezdá se být úkolem zejména protikomunistických
enniprací, které mluví o své nenávisti ke komunismu, k níž
maji všechny důvody, aby se připojovali k tažení proti ame-
rickým odpůrcům komunismu.

V posledních měsících jsme viděli vzkypění protiamer-
ické nálady ve většině svobodných zemí Evropy. Pro-
tože základní snahou sovětské politiky je rozbití atlant-
ickou koalici a popuditi západní svět proti Spojeným
Státům, jsou zde prsty sovětů až příliš viditelné. Heslo
„honička na čarodějnice“, opakované těmi, kdo bojem
proti McCarthy mu se snaží uchrániti vlastní kůži i kůži
svých přátel, má zatím značné úspěchy. Má je i mezi
národními emigracemi.“ NÁROD, srpcit-září 1953.

Připojujeme sensační zprávu z londýnského The Sunday
Express (11-X.), jež svým významem se k předešlé vhod-
ně druží: „Bělovlasý muž, 70 r., počal dnes připravovat

chově, aby tu položili základy k apoštolátu Cyrilometo-
dějské Ligy, jež se měla státi Katolickou akci exilu. Dí-
ky Bohu alespoň některé body se uskutečnily: náboženské
vysílání v rámci Rádio Free Europe, ústřední časopis Nový
Život, tisková služba Veritas, edice Křesťanské Akademie,
pastorace našich kněží v uprchlických táborech i v různých
zemích mezi českými a slovenskými exulanti.

Nelze však budovat apoštolát bez finančních prostředků
ani v exilu! Což kdybychom si uložili dobrovolnou ná-
boženskou daň našeho exilu a nazvali ji třeba Svatová-
clavský denár! Víme, že mnozí přinášejí nemalé oběti.
Jsou však exulanti, kteří již překonali počáteční obtíže,
daří se jim celkem slušně a přece dosud neudělali nic pro
společnou katolickou akci.

Ne toliko chlebem, nýbrž i slovem Božím... Jest za-
potřebí i duchovní práce, kulturní setby! Náš exil se pro-
dlužuje. Kněží dokázali již mnohými skutky i velikými
obětmi svou povinnost mravní k našim uprchlíkům. Rada
jest především na laicích.

Kam máš poslat svou náboženskou daň, Svatováclavský
denár? Přirozeně ústředí Cyrilometodějské Ligy v Lon-
dýně. Adresa: CML, 39 Fitzjohn's Avenue, London,
N.W. 3. Max Pikard, USA.

plán jídla se 400 chody pro 1.000 lidí v ceně £ 350 (1.000.
dol) pro jeden žaludek. Jídlo bude trvat 6 týdnů a bude
požíváno ve dvanácti amerických místech, počínaje New
Yorkem a konče v San Francisco. Všechna jídla budou
připravena v Paříži, a budou dopravována do USA třemi
letadly. 600 druhů francouzského vína půjde s sebou.
Muž, který plánuje tuto „sekulární slavnost“, přední fran-
couzský labužník P... nazývá tento podnik miliondolaro-
vým obědem, a čini plány s takovou důležitostí, jako by
to mělo být vrcholným dílem jeho třicetiletého života co
„gourmanda“... Aby každé dílo bylo dokonalé Mr. P...
učiní zkoušku s jednotlivými chody vždy v předvečer.
Bude tam jen asi 4 neb 5 Francouzů. Ti poletí vždy do
New Yorku s vínem a jídlem. Dnes započaté přípravní
dílo si vyžádá šestiměsíční lhůty...”

Nemyslete, že by bylo záhodno, aby vyšetřovací antiko-
munistická komise pojala do své zájmové sféry i všechny
ty, jichž se shora citovaná zpráva týká, neboť ti nejvíce
pracují pro bolševismus. Na jedné straně lidé strádají, umí-
rají hladem, a zde... Statky pozemské podle vůle Boží
mají sloužit všem lidem. Majetek má stejně funkci so-
ciální jako individuální. Ap.

BRISBANE, AUSTRÁLIE.

Na den 5. srpna t.r. svolal přípravný výbor ustavující valnou hromadu. Schůzi zahájil před obrazem Matky Boží a Pražského Jezulátka dp. A. Hrdina O. Cap., jenž rozvedl heslo Ligy Omnia instaurare in Christo: Vše obnoviti v Kristu. Programové prohlášení pronesl D. sc. pol. E.N. Waldman, jenž charakterizoval Ligu jako projev a snahu čl. exilu o náboženskou a mravní rehabilitaci. Skupina byla formálně ustavena přijetím 24 členů, načež bylo zvoleno předsednictvo: Dr. Waldman předsedou, Ing. J. Svoboda místopředsedou, jednatelem J. Mazáček, pokladníkem J. Sekava.

Pozdravní příspěvy byly odeslány ndp. opatu Ondrákovi a bratrským Organizacím, načež následoval hudební program, hlavně zásluhou Miss Gl. Foley (dcery státního ministra zemědělství), jež studovala na pražské konservatoři a pobyla v naší vlasti, až když byla komunistickými úřady r. 1950 vykázána. V českém proslovu poukázala na to, jak obětavě dovedou naši doma pomáhat jeden druhému v případě nouze, a projevila naději, že CML oživí mnohé skvělé vlastnosti, jež na ni mocně zapůsobily za jejího pobytu v ČSR. — Pro příští dobu připravujeme tyto akce: na měsíc říjen velký koncert, a v prosinci nadílku pro naše děti v Brisbane a v okolí. Každé dítě čs. původu bez rozdílu náboženství bude podarováno. Měsíčně vydáváme CM Věstník a staráme se o pravidelné čs. bohoslužby u sv. Lukáše na Burandě. — Sdělte nám, prosíme, jméno kat. kněze, jenž pečuje o uprchlíky v táboře Válka; chceme se totiž pokusit o sběr prádla a šatstva, vždyť v Evropě již začíná podzim. (P. William Lacko a P. Tichý, Nurnberg II, Válka Lager. Pozn. red.)

Prosíme o pravidelné zasílání as 25—30 exemplářů Nového Života. Založili jsme i Křesťanskou Akademii studijní ústav CMLA, a navázali jsme spojení s Ústředím v Římě.

CML, Brisbane, Box 1467 V GPO, Brisbane Řld., Australia.

CASABLANCA VE FRANCOUZSKÉM MAROKU

Jako v ostatních zemích, vzpomněli také krajané, usedlí v Maroku po léta, spolu s emigranty let 1939—1945 a uprchlíky z „komunistického ráje“ slavného výročí 1090 let, jež uplynuly od onoho památného příchodu svatých věrozvěstů slovanských r. 863 na Moravu.

Na 250 lidí sešlo se v prostorném sále fary sv. Františka na oslavu sv. Bratří ze Soluně. Večer uvedl vhodným proslovem český kněz v exilu P. Augustin, uvítav ruský

chrámový sbor a početné hosty. Krásné duchovní zpěvy v jazyku blízkém onomu, jimž sv. Cyril a Metod kázali u nás Slovo Boží, vytvořily onu zvláštní atmosféru, kterou cítí jen člověk, když slaví vzácné výročí tak daleko od vlasti. Moravský exulant, někdejší politický vězeň S. ve svém projevu zhodnotil dílo obou slovanských Bratří. Zavzpomínalo shromáždění na slavné pouti a oslavy cyrilometodějské na Velehradě, znovu si uvědomilo, že věrozvěsti tito nepřišli k nám uplatňovat jakýkoliv vliv byzantské říše, ale hlásat čisté náboženství, jazykem lidu srozumitelným, potvrzující skutky to, co hlásali.

Po té následovalo 12 zdařilých čísel programu, báseň Otakara Mokrého „Guo vadis“, již pěkně přednesl p. Č. a působivá modlitba z Českých žalmů Ant. Klášterského, již uvedla si. B. V zábavném a uměleckém pořadu zatančili nejmenší své dětské tanečky, dospěli hoši a dívky moravskou besedu. Také dětský sbor kostela sv. Františka zapěl několik sborových písní, i oblíbenou: „Teče voda, teče...“

Podnik vynesl 42.000 Frs, z nichž se zakoupily kostelní pomůcky pro čes. kněze, jehož „diocése“ je nesmírně rozlehlá a podmínky, v nichž pracuje mezi krajany, roztroušenými po celém Maroku, (je mezi nimi mnoho někdejších cizineckých legionářů vedle těch, kdož našli slušně placenou zaměstnání a těch, již jsou majiteli dobře jdoucích podniků), velmi nesnadná.

Kulturní večer Cyrilometodějský v Severní Africe vyzněl v mohutnou prosbu k sv. Patronům naší země. — Leckde po vlastech českých stojí na kopcích prosté, kamenné kříže; na mnohých z nich je nápis: Na poděkování P. Bohu za záchranu před černým morem. Místy k ním prostý lid připojil letopočet 1945 s poděkováním P. Bohu za ochranu od moru hnědého. Kéž sv. Cyril a Metoděj spolu s ostatními svěťci a světicemi našeho národa nám vyprosí u Pána Boha, abychom tam brzy po návratu směli připojit poděkování za záchranu od toho nejhoršího — od rudého moru, jenž porobil naše trpící doma a nás jako listí rozvál po všech pěti zemích. Sv. Cyrile a Metoději, Otcové naši, orodujte za nás! B. S.

Mr. Hugh Gibson, ředitel Výboru pro evropské vystěhovalectví (CIME) se sídlem v Ženevě oznámil, že výbor od I.VI. do 31.VIII.1953 pomohl vyemigrovat 27.625 evropským emigrantům. Kanada přijala 17.069, Brazílie 3.412, Austrálie 2.362, Venezuela 1.285, U.S.A. 1.258 a Argentina 1.174 emigrantů. — Za devatenáct měsíců své existence CIME pomohlo k emigraci 129.165 Evropanům. (Osservatore Romano).

Z ÁCHRANA SVĚTA

Materialistické pojmání života v posledních generacích vyvrcholilo vznikem komunistické ideologie. Kdykoli zájmy hmotné byly postaveny nad hodnoty ethické, nastal neodvratně mravní rozklad, čímž i celé národy i civilizace zanikly. V dnešní době se vnučuje myšlenka na zánik římského impéria. Komunismus je moderní barbarismus, vyzbrojený znalostí moderní technologie. Je to ideologie, již nelze potírat zbraněmi, leč zase jenom ideologií. Svobodný svět si uchoval jednu, jež je s to čelit komunismu a nad ním zvítězit — křesťanství. Proti komunistické antithesi mravnosti může svět postavit jedině křesťanskou mravnost: mravnost osobní, mravnost v politické a hospodářské praxi i ve styku mezinárodním. Morální slabost svobodného světa je způsobena tím, že sám je stále v zajetí hmotného pojmání životních cílů. Komunistické projevy nepokrytě doznávají, že komunismus na cestě k ovládnutí světa má dva nepřátele: po stránce hmotné Ameriku a po stránce ideové katolickou církev a její hlavu. Té poslední se obávají více, a proto vedou nelitostný boj proti Kat. církvi a jejím členům. Lenin prohlásil, že jednoho dne bude ve světě státi proti sobě jen křesťanství a komunismus, a že toto setkání musí skončit smrtelným soubojem.

(Z projevu D. sc. pol. E.N. Waldmana v Brisbane, 5.VIII.1953.)

ZE SVĚTA FILMU

La maison du silence. (Dům mlčení.)

Není'snadné říci dnešnímu člověku, co jsou exercície sv. Ignáce, jak nesmírný význam mají pro dnešní dobu a proč — přes svou důležitost se setkávají u někoho s neúspěchem. — Režisér Pabst zachytil ve svém filmu exerciční dům jesuitů a na konkrétních případech sleduje průběh a výsledky ignaciánských duchovních cvičení.

Po stránce ideové má film značné nedostatky. Zpracováním se hodí pouze pro dospělé. Přesto mnohým může ukázat cestu k duchovnímu míru a skutečnému štěstí.

Horizons sans fin. (Neomezený horizont.)

Na letošním filmovém festivalu v Cannes byl poctěn mezinárodní katolickou cenou (O.C.I.C. — l'Office Catholique International du Cinema) film, který nemá zdánlivě nic společného s katolicismem. Obsahem filmu je hrdinný život francouzské pilotky Heleny Boucher, která svými přirozenými cnostmi: odvahou, prostotou a obětavostí — se stala vzácnou průkopnicí francouzského letectví.

Film je opravdu sto zušlechtit mladého člověka a proto si zasloužil zmíněnou cenu. —(Přístupný všem).

On ne tritilo pas avec la vie. (S životem se nedá zahrávat.)

O potratu je možno mluvit s hlediska sociálního, lékařského i mravního. —Zmíněný film je napínavý

CMX Londýn. Oslava svátku našich Patronů sv. Cyrila a Metoděje se pěkně vydařila. Dopoledne mile nás potěšila hojná účast na mši svaté. Odpoledne — v Národním domě — bylo vyplněno jednak duchovně-kulturním programem, jednak veselou zábavou a besedou. Děvčata předvedla tance, s kterými se 8.čce představila mezinárodní veřejnosti ve Walesu. O prázdninách, zde zastupoval nepřítomné kněze P. Jiří Novotný, který sloužil 6. září mši sv. ve Východním obřadu. Všem se líbil sborový zpěv ruských uniátů, kteří byli zvláště k této příležitosti pozváni. — V předvečer svátku — v neděli 27. září — jsme oslavili tradičně sv. Václava, především v kostele slavnou bohoslužbou, a odpoledne „svatováclavským posvícením“. Dík všem, kteří se o jeho hladký průběh zasloužili! Při slavnosti jsme také promítli film, který byl natočen ze života dětí ve škole, z jejich výletu a prázdninového tábora u moře.

Z naší Londýnské školy: Koncem školního roku jsme vyjeli s dětmi na výlet do Greenwiche — a do blízkého Jack Wood. Máme odtud hezkou památku — barevný film. Se začátkem nového šk. roku jsme počkali, až se děti vrátí z prázdninového tábora. Od soboty 19.IX. máme pravidelné vyučování. Jelikož místnosti, kde jsme byli dosud, byly přestavěny a nevyhovovaly by potřebám školy, změnili jsme místo. Od 24.X je naše škola na St. Charles' Square, W.10. Nejbližší stanice podz. dráhy: ADBROKE GROVE. Busy: 7, 7a, 15 a 52 jedou okolo.

Imprimatur: t Edward, Bishop of Nottingham, Chairman of the Hierarchy's Committee for EVWs

Vydává Cyrilometodějská Liga, 39 Fitzjohn's Avenue, London, N.W.3. — Cena jednotlivého čísla sh, 1

Printed by M. Caplin & Co. Press Ltd. 1-2 West Street, Croydon. Tel. CRO 2347.

román mladé lékařky. Se svým snoubencem — rovněž lékařem — mnohokrát debatovala o manželství a rodině. Oba se těšili, že zasvětili společně své životy sociálnímu ozdravení rodiny. Než však došlo ke svatbě, lékař tragicky zemřel. Mladá lékařka s velikými oběťmi usku- tečňuje sen mládí.

Drobné epizody z praxe obětavé lékařky mluví o pří- činách vedoucích k potratu, o jeho zhoubných následcích pro zdraví ženy a nepřímo poukazují i na morální stránku potratu. Film je mohutná a nenucená lekce. Pro do- spělé velmi vhodný.

Manon des sources. (Mařenka od pramenů.)

Velmi zajímavý film, který vystihl přesně charakter venkovanaů jižní Francie. Pozoruhodný i tím, že je v něm v plném rozsahu zachyceno kázání venkovského faráře, plně živého humoru a neobyčejně poutavé. Film rovněž přesně rozlišuje mezi zázrakem a pseudozázrakem.

(Pro dospělé i mládež.)

* * *

Televise ve službách misí. Část programu francouzské televise je věnována náboženskému vysílání. Francouzští katolíci jsou každou nedělí pravidelně informováni o ná- boženské situaci v různých misijních zemích. Misionáři zpestřují své konference fotografiemi, krátkými filmy, mnohdy i zpěvy.

P. AUGUSTIN

Z redakční pošty. „Mysleli bychom si, že poslední rána by měla naše lidi vrhnout na kolena, a zatím je tomu té- měř naopak. I v exilu nacházíme lidi, kteří jsou v jádru dobří, a přece u nich se projevuje náboženská netečnost, sobeckost, přecitlivělost, ano zášť a závisit. Dostal jsem zprávu z jednoho světadílu, že tam začali práci s dětmi, ale učitel toho raději nechal, neboť nemohl ty divoké děti zvládnout... Mnoho jsem pro naše uprchlíky nasbíral, neboť neustále dostávám prosebné dopisy... a tak poš- lám vždy znova, i když vím, že si toho mnozí nezaslouží... aby nemohli jednou říci, že žádný jim nepomohl.“ USA

„Měli jsme tu slavnou svatováclavskou mši sv. spojenou se svěcením svatováclavského obrazu. Pět mladých členu Orla bylo přítomno v krojích: tři jako stráž praporu, a dva spolu ministrovali. Bylo to velmi pěkné. V Sydney máme již po tři léta české bohoslužby. — Většina kra- janů zde v Austrálii a snad i jinde, jde jen za cílem rychle zbohatnout a užít světa. Bude snad vodíková nebo vo- díkovo-kobaltová bomba muset probudit tylo spáče a přivést zpupné k pokoře?“

R. K. Austrálie

DOMA A ZA MOŘEM sbírka básní, stran 40 právě vyšla. Možno objednatí přímo u autora, členu CMLA — Zdeňka RUTARA, 58 Madison Avenue, Toronto 5, Ont. CANADA (s příloženou poukážkou na \$ 1.50).